

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๒๕๓/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๘ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลแพ่ง

หมายเลขดำที่ ผบ.๔๘๖๐/๒๕๖๐

ระหว่าง

บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)

โจทก์

บริษัทไบโอโนโวนแอ็กกรินดัสทรี จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๖ คน

จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า เดิมจำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้เงินและสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี

จากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) โดยจดทะเบียนจำนองทรัพย์สินเป็นประกัน

และมีจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้

ธนาคารดังกล่าวโอนกิจการให้แก่ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) แล้วธนาคารธนชาติ จำกัด

(มหาชน) โอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพรวมถึงมูลหนี้และหลักประกันที่มีต่อจำเลยทั้งหมดในคดีนี้

ให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ ทีเอส จำกัด (มหาชน) โจทก์เป็นผู้รับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ

ในคดีนี้ทอดสุดท้ายจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ ทีเอส จำกัด (มหาชน) ทวงถามและบอกกล่าว

บังคับจำนองแล้ว ขอให้บังคับจำเลยทั้งหมดร่วมกันชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ และบังคับจำนอง

จำเลยทั้งหมดให้การว่า จำเลยที่ ๑ ขอสินเชื่อเพื่อนำไปใช้ในการประกอบกิจการ

คดีนี้ไม่เป็นคดีผู้บริโภค ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยทั้งหมดยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว ...

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องและคำให้การว่า ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ประกอบการธนาคารพาณิชย์และให้สินเชื่อแก่จำเลยที่ ๑ โดยเรียกดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทนตามทางการค้าปกติของตน ธนาคารดังกล่าวจึงมีฐานะเป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ โจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องในมูลหนี้และหลักประกันดังกล่าวจึงเป็นผู้สืบสิทธิและอยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจ เช่นเดียวกันกับเจ้าหนี้เดิม ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อประกอบการค้าแสวงกำไร จำเลยที่ ๑ นำเงินที่ได้จากการขอสินเชื่อไปใช้ในการสร้างโรงงานผลิตจุลินทรีย์ชีวภาพอันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากสินเชื่อที่ได้รับอีกต่อหนึ่ง จำเลยที่ ๑ จึงมิใช่ผู้บริโภคแต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เช่นเดียวกัน เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ในมูลหนี้ตามสัญญากู้เงินและสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี โดยมีจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันจึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

